

Évközi 30. vasárnap

Mk 10,46-52

„Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!”

A történet Jézus életének egy eredeti epizódját mondja el, noha rengeteg jelképesen értelmezhető utalást tartalmaz. Mindezek ellenére nincs igaza Bultmannak, aki szerint Jézus tevékenységét szimbolizáló irodalmi történettel állunk szembe. Még akkor sem, ha ez a történet Jézus jeruzsálemi tevékenységét mutatja be. Az újszövetségi Jerikó Heródes mintavárosa volt római helyőrséggel, hellenista színházzal. Jézus talán éppen ezért sem állt meg a városban. Az elbeszélésből nem derül ki, hogy a vakkal hol találkozott, és az sem, hogy a történet tanúi jeruzsálemi zarándokok voltak-e, vagy sem. Bartimeus bizonyára szimbolikus név, a görög Timóteus „névrokona”, melynek jelentése istenfélő. A koldus valószínűleg hallott már Jézus tevékenységéről és gyógyításairól, amelyet mint istenfélő zsidó messiási jelnek értelmez, ezzel magyarázzuk a „Dávid fia” megszólítást. Úgy könyörög Jézushoz, ahogyan az Ószövetségben Salomonnak, vagy más királynak könyörögtek. Nem világos, hogy kik hallgatták el. De nyilvánvalóan azért tették, mert attól tartottak, világgá kürtöli az akkoriban igen vitatott Jézus messiási címét. A nyomorúsága azonban erősebb annál, hogy a tömeg elhallgattatná a segítségre váró vakot. Jézus miután magához hívja a könyörgő vakot, minden gyógyítás nélkül kijelenti: „a hited meggyógyított téged”. Egyes szakértők e szokatlan gyógyítási történet hitelességét éppen azért tagadják, mert a gyógyítás hitet dicséző parabolává alakul.

Úgy gondolom, nem érti Jézus gyógyításait az, aki egyszerűen szabálytalan gyógyítói gyakorlatnak minősíti gyógyító csodáit. Jézus tettei és szavai ugyanis együtt hatnak. A nyilvános tömeg előtt végzett gyógyításaival előkészíti utcai tanítását. A cselekedet és hatása a tömeg figyelmét egy elméleti problémára, a Jézusban vetett hit gyógyító erejére irányítja. Ezt a tanítást valóban szükséges elmélyíteni. a jeruzsálemi események előtt.

A vakság bibliai fogalom, nemcsak Kelet egyik félelmetes szembetegségére utalt, hanem arra a tudati állapotra is, amely képtelen felismerni Jézusban az isteni küldöttet, és missziójában a megváltó szándékot. Az emberi személyekkel kapcsolatos vakság is életünk

kísérője. Az indulatok, az előítéletek, a nézőpontbeli korlátok, az ideológiák, a vallási vagy vallástalansági elfogultságok mind alkalmasak arra, hogy elvakítsanak bennünket egy-egy személlyel kapcsolatban. Manapság amikor sokan a közéleti szereplőket a tetszés és a nemtetszés érzelmein keresztül ítéljük meg, szép számban válunk áldozatává a személyekkel kapcsolatos vakságnak. A hitelenség vaksága pedig egy egész lelki világot és motivációs rendszert fedhet el előlünk. Azon túl, hogy egy személlyel kapcsolatban egyéni vagy kollektív igazságtalanság történik, az önmagukat vakságra kárhoztatottak attól is megfosztják magukat, hogy a tőlük értékesebb embertől tanuljanak.

A vak koldus története tehát valóban példázattá válik a jeruzsálemi út elején, nyitányaként sok olyan történéshöz, amely önmagában is beszél. A szenvedéstörténetet ezért mindenki úgy olvassa, hogy közben vagy saját vakságával szembesül, vagy éppen ez a történet nyitja fel szemét egy másik világra, Jézus személyének isteni valóságára. Rajtunk áll, hogy vállaljuk-e a vak koldus szerepét és gyógyultan távozzunk-e a Jézussal történt személyes találkozás után, vagy örökre behunyjuk szemünket egy másik világ, egy másik emberideál előtt.

Bartimeus imája

Uram, mélységes vágy hajtott ma hozzád. Keresztül mindenben, mindenkin, szemben az engem visszatartókkal, csitítókkal, hozzád kiáltottam, és egy szinte lehetetlen dolgot kértem tőled. Látni akartam! Lángoló hitem segített át minden akadályon. Tartsd meg bennem ezt a mélységes vágyat és hitet, mert ezentúl mindent a hit szemével akarok látni! Amen.